

SYN ČLOVEKA PRIŠIEL, ABY SLŮŽIL.

Rodinná katechézka 65-2018 (609)

www.inky.sk

týždeň po 2. 12. 2018

... alebo o niečom, čo sme v praxi cirkvi úplne a dokonale obrátili naruby!

BOŽIE SLOVO:

(Mk 10,44-45 SSV)

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Marka: *kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude sluhom všetkých. ⁴⁵ Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 482, 483, 484)

Ak by dnes Ježiš prišiel medzi nás do kostola – akože pravidelne v Eucharistii chodí na všetky naše sv. omše – najskôr by sa v lepšom prípade schutil zasmial nad tým, že sa za katolíkov označujeme, v horšom prípade by nám bez obalu povedal: „Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa vy, čo páchate nepravosťou!“ (Mt 7,23) Nepravosť, gr. *anómia*, znamená doslova *nezákonnosť*, niečo, čo nezodpovedá zákonu, v tomto prípade Kristovmu zákonu správania sa, ako nám niečo z neho zaznelo aj v dnešnom krátkom úvodnom úryvku z Markovho evanjelia. Ak sa totiž rozhlíadneme po kostole, koľko z tých, ktorí tam sú, prišli do cirkvi, do farnosti, do spoločenstva veriacich s tým, aby slúžili a boli služobníkmi spoločenstva? A nie, nenamietajme, že sa to týka len „prvých“ – čiže pastierov, farárov! Tento princíp je univerzálny a týka sa všetkých, tak, ako vraví Písmo: „Nedávajte slobodu za príležitosť telu, ale navzájom si slúžte v láske!“ ¹⁴ *Veď celý zákon sa spĺňa v jedinom slove, v tomto: "Milovať budeš svojho bližného ako seba samého!"* (Gal 5,13-14) a inde: „Predovšetkým majte vytrvalú lásku jedni k druhým, lebo láska zakrýva množstvo hriechov.“ ⁹ *Buďte vzájomne pohostinní bez šomrania.* ¹⁰ *Podľa toho, kto aký dar dostal, slúžte si navzájom ako dobrí správcovia mnohotvárnej Božej milosti*“ (1 Pt 4,8-10). Dnes však v Cirkvi narazíme skôr na presne opačný postoj. Je to predstava, že Cirkev je nejaká náboženská inštitúcia, dokonca akoby „firma“, ktorá poskytuje isté služby. No a my sa do Cirkvi chodíme týmito službami obsluhovať – *úplne rovnako, ako sa ideme nechať obslúžiť napríklad do reštaurácie alebo do obchodu.* Navyše, pretože je to Cirkev, považujeme za vcelku primerané, ak nám Cirkev tieto služby poskytuje a obsluhuje nás zadarmo, nanajvýš za nejaký ten symbolický halierik, hodený do zvončeka – česť výnimkám. Všetci však je to cirkev, nie? Má veci robiť zadarmo, z lásky a byť chudobná a nemať majetky... ☺ Inými slovami, drvivá väčšina kresťanov – a teda drvivá väčšina cirkvi v našich končinách, pretože byť kresťanom znamená byť cirkvou! – neprihádza do cirkvi slúžiť, ale byť cirkvou obsluhovaná. V poslednom čase to už pomaly prechádza aj do slovníka, keď občas niekto príde na faru či zavolá na faru a povie: „Dobrý deň, chcel by som u vás objednať omšu... chcel by som u vás objednať krst...“ Na jednej strane teda Ježiš a následne Božie slovo hovorí, že znakom kresťana je to, že miluje svojich bratov a sestry v Cirkvi ako seba samého a v tejto láske sa vytrvalo usiluje slúžiť im, využívať dary, schopnosti a možnosti, ktoré mu Boh dal a stávajú sa tak služobníkmi všetkých. Na druhej strane väčšina nás, katolíkov, si myslí, že Cirkev je niečo mimo nich a sú to naopak oni, ktorí by v nej mali byť obsluhovaní a sú to oni, ktorí, ak sa im obsluha páči, blahosklonne prídu aj nabudúce, či dokonca Cirkvi niečím prispejú. Vidíme ten ohromný rozdiel? A už chápeme, prečo by nás Ježiš najskôr vôbec „nepoznal“ ako svojich učeníkov?

Ježiš hovorí, že On sám prišiel na svet nato, „aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých.“ Kvôli tomu „*zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka.*“ ⁸ *Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži.* ⁹ *Preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno, ktoré je nad každé iné meno*“ (Flp 2,7-9). Tým ukázal cestu, ktorá vedie k tej istej oslave a povýšeniu, ktoré Ježiš už získal – ako vysvetľuje Pavol: „*ak s ním trpíme, aby sme s ním boli aj oslávení*“ (Rim 8,17). Kresťan je teda človek, ktorý sa tejto ceste od Ježiša učí. Učí sa milovať iných tak, ako nás miluje Ježiš, pretože presne tak nám to Ježiš výslovne prikázal: „*Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás*“ (Jn 15,12). – a že toto je poznávacie znamenie toho, že naozaj sme kresťanmi: „*Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás.*“ ³⁵ *Podľa toho spoznáajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať*“ (Jn 13,34-35). A hneď v závese vysvetľuje, že to znamená ísť do rovnakej krajnosti služby, akou On slúži nám: „*Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov.*“ ¹⁴ *Vy ste moji priatelia, ak robíte, čo vám prikazujem*“ (Jn 15,13-14). Tak to pochopil aj Ján, Ježišov obľúbenec, keď píše: „*Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov*“ (1 Jn 3,16) – a hneď aj konkretizuje, čo to v praxi znamená: „*Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi, a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska?*“ ¹⁸ *Deti moje, nemilujme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou.* ¹⁹ *Podľa toho poznáme, že sme z pravdy, a upokojíme si pred ním srdce*“ (1 Jn 3,17-19). Koľko núdze okolo seba vidíme? Denne? Dokonca vo vnútri nášho farského spoločenstva? Koľkí sú skleslí? Kolísajúci vo viere, nikdy vo viere nevzdelaní? Dokonca bez viery? Bez nádeje? Chorí? Osamelí? Nezamestnaní? Vo finančných problémoch? V manželských krízach? Nezávládajúci výchovu detí? Bez osobného vzťahu s Kristom? Bez toho, aby niekedy prijali Dar Ducha Svätého? Bezradní? Ak si pred nimi zatvoríme srdce, ak im neslúžime, ak si navzájom neslúžime, ak neslúžime Cirkvi a s Cirkvou, ako by sme sa mohli nazývať Božimi deťmi, ako by sme sa mohli nazývať kresťanmi a nasledovníkmi Krista, ako by sme sa mohli nádejať, že nás Ježiš „na konci“ spozná ako svojich?

UVAŽOVANIE:

Pomaly každý má dnes nejakú záľubu. Chodí do roboty, aby si zarobil na živobytie – a potom svoj ostatný čas a ostatné peniaze venuje svojej záľube. Toto slovo *záľuba* dobre vyjadruje to, čím je pre nás (ak sme kresťanmi!) kresťanstvo a Cirkev. Už Pavol hovorí v týchto kategóriách: „*Veď sa, bratia, pamätáte na našu prácu a námahu. Vo dne v noci sme pracovali, aby sme nikomu z vás nebolí na ťarchu, a tak sme vám hlásali Božie evanjelium*“ (1 Sol 2,9). Toto znamená byť kresťanom. Áno, musím chodiť do roboty. Áno, musím sa starať aj o to, aby sme mali „*čo jesť a čo si obliecť*“ (1 Tim 6,8) a kde bývať. Ale to nie je náš život. To sú len nástroje nášho života. Náš *skutočný život* sa točí okolo našej záľuby, našej vášne, našej lásky – a tou je Cirkev, Kristova Nevesta, Kristus sám. Máme záľubu v tom, že medzi sebou budujeme spoločenstvo Cirkvi a učíme sa žiť v nej podľa vzoru Krista, predbiehať sa vo vzájomnej úctivosti a službe (Rim 12,10) a spolu slúžiť Božiemu Dieľu Kráľovstva (Mt 6,33)!

Jehovovi svedkovia v priemere venujú službe zvestovania 12 až 15 hodín mesačne + k tomu návštevy u ľudí, s ktorými robia domáce biblické štúdiá. Je to veľa? Podľa štatistiky z roku 2016 mladí Slováci strávia mesačne 90 hodín surfovaním na internete, 45 hodín pri televízii a 30 hodín športom. 12 hodín mesačne venovaných Cirkvi, spoločenstvu, službe – to je popri tom až zahanbujúco málo na to, že sa navonok vydávame za ľudí, ktorí milujú Boha nadovšetko, žijú Evanjelium a je to teda naša životná vášň a záľuba! Najskôr však ani túto smiešnu „normu“ nespĺňame... Načim nám teda začať tam, kde sme a skúsiť dať aspoň tých 10-12 hodín mesačne (okrem sv. omši, samozrejme). Alebo ich už vari aj dávame? To by bolo super! ☺

DOMÁCA ÚLOHA:

Sadnite si doma – alebo to urobte aj teraz, spoločne! – a skúste si urobiť inventúru tohto mesiaca: Ako ste slúžili počas tohto času svojej farnosti? Ako ste sa podieľali s farnosťou na jej službe a úlohách, ktoré vo svete má? Koľko hodín ste na to tento mesiac vynaložili?